

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. május 21.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ELJÖTT, ELMENT, ELVISZ

Énekek: 359,1,3,5; 367

Alapige: Jn 3,13

Imádkozzunk!

Téged áldunk, Urunk, Jézus Krisztus, aki dicsőséggel és fenséggel mentél égbe, és köszönjük, hogy most tekintetünket és hitünket is újból rád emelhetjük, királyi győztesünkre, aki visszamentél a mennybe, a láthatatlan világba. Azóta a te néped onnan vár vissza, és kiáltjuk, hogy „bizony, jövel, Uram, Jézus!”

Áldunk, Urunk, azért, mert a mi megváltásunk és üdvösségünk része volt a mennybemenetel. Megvallottuk az éneken, hogy tanítottál bennünket és tanítasz ma is mennybe menni, hogy ott van a mi igazi hazánk, ahogy neked is a mennyei dicsőségben volt az igazi otthonod. Ott van a mi igazi otthonunk, a mi igazi hazánk, és amíg itt megfutjuk pályánkat, addig is szent bizonyosságban és áldott reménységben lehetünk afelől, hogy a mi osztályrészünk ott van, ahol majd az örökkévalóságot tölthetjük.

Köszönjük, hogy mennybemeneteled útnyitás volt. Azóta tudjuk, hogy felemelttél, és teljes reménységünk van arra nézve, hogy egyszer majd mi is megyünk utánad, és ahogy te voltál az első zsenge a halottak közül, úgy te vagy az első, aki így emeltetett fel, feltámadott testében a mennybe. Köszönjük, hogy ez a mi reménységünk ma is.

Kérünk, nyisd meg igéd áldott ajtaját, hogy áradjon belőle a te szereteted, kegyelmed és a te hívásod! Kérünk, hogy mindnyájunkat ott, ahol vagyunk, ahol hallgatjuk ezt az ígét, tölts be teljesen szeretetteddel és kegyelmeddel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a János írása szerinti evangélium 3. fejezetének a 13. verséből: *„És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”*

Köszöntöm szeretettel a testvéreket ezen a rendhagyó csütörtök esti áhítaton, a mennybemenetel ünnepére emlékező istentiszteleten.

Három szóban szeretném összefoglalni ennek a mai üzenetnek a jelentőségét, ez a három szó pedig így hangzik – jól jegyezzük meg és írjuk be a szívünkbe – *eljött, elment, elvisz!* Könnyű megjegyezni ezt a három „e” betűvel kezdődő szót: *eljött, elment, elvisz.* Ez a három szó azért nagyon fontos, mert mind a három Jézusra utal, mind a három az Úr Jézusról beszél nekünk, mert mennybemenetel ünnepén sem akarunk tudni másról, csak Jézus Krisztusról, a mi Megváltónkról. Ez a rövid igevers megelőzi azt az igeverset, amelyet könyv nélkül a legtöbb hívó ember tud, a Jn 3,16-ot. Ha azt mondjuk valahol, hogy Jn 3,16, aki valamennyire is ismeri a Bibliát, tudja: ez a vers a Biblia dióhéjban, az evangélium esszenciája, ebben van összesűrítve a kegyelem minden igéje és Istennek minden irántunk való szeretete, amely megjelent az Úr Jézus Krisztusban.

Hadd szóljak először arról, amiről ez a vers, hogy *„úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen”.* Előtte, Jézus Krisztus a 13. versben önmagáról úgy beszél, hogy *„...senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”* Azért emelem ezt ki, mert a Jn 3,16-ban valóban a hitről van szó, de Jézus először önmagáról így beszél, mielőtt a hitről beszélne, és azt mondja el, ki az, akiben hinnünk kell. Először Jézus önmagáról beszél, hogy ki az a Jézus Krisztus, akihez nekünk hit által csatlakoznunk kell, akit hit által meg kell ragadunk, akit hitünk szerelmével szeretnünk kell. Mert tudjátok, hogy hamis Krisztusok jönnek, és sokan mondják magukról, hogy *„ő a Krisztus”!* *„Ha azt halljátok, hogy itt a Krisztus vagy ott a Krisztus, ne higgyétek!”*

Ezért, mielőtt Jézus Krisztus arról beszélne, hogy *„aki hisz őbenne”*, először arról beszél, hogy kire irányuljon a mi hitünk. Azért, mert aki élő hittel, üdvözítő hittel hisz, annak ebben a Krisztusban kell hinnie, aki felment, aki eljött, és aki elvisz! Ahogy itt mondja: *senki sem ment fel a mennybe, csak aki onnan jött, az Emberfia.*

János evangéliumának igéje megtanít tehát bennünket arra, hogy először is ne arra figyeljünk, hogy Jézus elment, hanem arra, hogy eljött. Jézus maga kapcsolja össze számunkra mennybemenetelét eljövételével, mert azt akarja, hogy a megváltott ember ezt a kettőt együtt szemlélje. Ne csak azt, hogy mennybe ment, hanem azt is, hogy onnan jött. Mert más is felvitetett a mennybe! Énók is felvitetett a mennybe, meg Illés is felvitetett a mennybe, de ők nem onnan jöttek! Jézus önmagáról azt mondja, hogy *ő onnan jött, és*

hogya valakiről azt hirdetik még mások ezen kívül, hogy felment a mennybe, akkor mi tudjuk, hogy az még nem jelent önmagában mindent, mert Jézus azt mondja, hogy ő onnan is jött. Testvéreim, ki az, aki Jézus Krisztuson kívül el tudná mondani, hogy ő onnan jött? Az üdvözültek is felvitetnek a mennybe, ha még nem is feltámadott testben, csak a lelkünk megy az Úrhoz a halál pillanatában, de ki az, aki elmondhatja, hogy úgy ment vagy úgy megy a mennybe, hogy onnan is jött? Csak az Úr Jézus Krisztus, egyedül ő mondhatja el, hogy onnan jött.

Először is figyeljünk arra, hogy Jézus eljött! Vállalta azt, hogy onnan a mennyből, ahova tartozik, ahol ő otthon van, amely mennynek ő az ura, királya, ahol uralkodik, ő onnan eljön ide, erre a földre, emberi testben, egy kicsiny gyermek képében karácsony éjszakáján, felnő, a Golgota keresztnél irtózatoss szenvedések között pedig majd életét adja váltságul sokakért. Eljött emberi testben, hogy eleget tegyen – az én számomra ez azt jelenti, hogy Jézus a mennyhez tartozik, mert onnan jött. Éppen ezért, mivel a mennyhez tartozik, a mi számunkra ez azt jelenti, hogy csak egy mennyhez tartozó valaki, aki onnan jött a mennyei dicsőségből, csak ő tud nekünk igazán és valószínűleg beszélni a mennyről! Én a testvéreknek például Amerikáról nem tudok beszélni, mert soha nem voltam ott. Nem tudnék semmi hiteleset mondani, hogy ott milyen épületek vannak, milyen az emberek élete, mert még soha életemben nem jártam ott, és lehet, hogy nem is fogok. De Jézus Krisztus hitelesen tudott beszélni a mennyről, mert ő onnan jött!

Tehát, ezért fontos a mi számunkra az, hogy „onnan jött”, hogy „oda tartozik”, mert nem csak úgy, mint mások, erkölcsi tanításokat adott nekünk, nemcsak etikai normákat hozott, mert azt mások is meg tudták volna csinálni, de nekünk Jézus Krisztus a mennyet hozta le! Éppen ezért, nagyon fontos az, hogy eljött! Abban, hogy eljött, benne van az ő fiúi engedelmissége és a megváltottak iránti mentő szeretete. Olyan szépek azok az igék, amelyek kifejtik, hogy „azért jött”: „Azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.” „Azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa”, vagy, ahogy egy lelki énekben foglalta össze az énekíró: „Azért jött Jézus, hogy megkeressen, A kárhozattól megmentsen engem, Hogy megragadjon áldott kezével, Üdvösség útjára vezessen el.”

Tehát, ez ragyogjon ma előttünk, hogy eljött és megmutatta nekünk az Atyát! Eljött és beszélt annak az országnak a törvényszerűségeiről, törvényeiről, annak az országnak a gazdagságáról. Beszélt annak az országnak a szépségéről, és legfőképpen beszélt arról, hogy őáltala lehet bekerülni ebbe az országba. „...senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”

Másodszor, ezt a szót nézzük meg itt az igében, hogy „elment”, hiszen ma, mennybemenetel ünnepén mégiscsak arra emlékezünk, hogy Jézus Krisztus a feltámadása után negyven nappal felment az Olajfák hegyére a tanítvá-

nyokkal, ott átadta nekik a missziói parancsot, hogy hirdessék az evangéliumot, és aztán a tanítványok szeme láttára felemeltetett és felhő fogta el őt az ő szemeik elől!

Az a csodálatos és drága ebben az igében, amit most itt olvasunk, hogy Jézus Krisztus elmeneteléből mi nekünk – bocsánat, hogy így mondom – a hasznunk! Miért jó ez nekünk, hogy elmegy? Tudjuk, hogy jó nekünk, mert Jézus maga mondja a tanítványoknak, hogy „jobb nektek, ha én elmegyek”. Ugyanakkor egy csomó ígéretet ad: „nem hagylak titeket árvakul, hanem ismét eljövök hozzátok; magamhoz veszek titeket.” Ha valaki elmegy közülünk, akit szeretünk, az nekünk nem kedves, az nekünk nem jó, és a tanítványok szíve is tele lehetett félelemmel vagy kételkedéssel, hogy vajon mért jó ez nekik, hogy az ő Mesterük elmegy, hogy itt hagyja őket, hogy felmegy! Vajon mért jó ez nekik?

Nézzük meg azt a fél mondatot, amit nem minden bibliafordítás közöl, de Károli annak idején így fordított a görög kéziratok alapján, hogy „senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van!” Ez egy nagyon érdekes kifejezés itt, és nincs is minden görög kéziratban benne, hogy „aki a mennyben van”, de mégis az egész Szentírás alapján ezt a Károli fordítást használjuk inkább. Az teljes Biblia fényében ez valóban igaz, hogy „felmegy a mennybe az Emberfia, aki a mennyben van”: mondja Jézus akkor, amikor Nikodémussal beszél.

Ezt akkor értettem meg, amikor a konfirmandusoknak néhány évvel ezelőtt tartottam az órát Jézus Krisztus testet öltéséről, és akkor egy nyolcadikos lány egy olyan dolgot kérdezett tőlem, amit, azt hiszem, hogy a lelkészek-től eddig még nem sokan kérdeztek meg! Amikor erről beszélek, hogy Jézus Krisztus testet öltött, eljött a mennyből erre a földre, a betlehemi jászolba, a Golgota keresztfjére, akkor ez a lány rám néz, és ezt mondja: Géza bácsi, de amikor Jézus testet öltött, akkor kilépett a Szentháromságból? Gondoljatok bele, hogy milyen fontos és lényeges kérdés ez, hogy Jézus Krisztus, ha testet öltött, eljött és leszállt karácsony éjszakáján, akkor a Szentháromság erre a mondjuk harminchárom évre csak „szentkettesség” lett, mert ő elhagyta a Szentháromságot?

Én úgy értem ezt az ígét, hogy Jézus itt pontosan arról beszél nekünk, hogy miközben ő testet öltött, a Szentháromság tökéletességének az a vonása, hogy ő örökkévaló, nem sérült meg, mert azt mondja Jézus, hogy „eljött az Emberfia, aki a mennyben van”. Ez így önmagában csak egy teológiai tétel lenne, lehetne rajta agyalni, meg szép dolgokat mondani róla, de megint azt nézzük meg, hogy akkor mi ebből ma nekünk a hasznunk! Az, amit nagyon jól felismertek a hitvallásunk írói. Amikor arról beszél, hogy Jézus Krisztus felment a mennybe, akkor feltesz egy olyan kérdést a Káté, hogy „nincs akkor Jézus velünk minden napon a világ végezetéig”? „Ha felment a mennybe, akkor tényleg itt hagyott bennünket?” Itt értettem meg, hogy ez nekem a viga-

szom, az én erősségem, hogy az a Jézus, aki úgy jött el erre a földre, hogy közben Isten is volt, a Szentháromság második személye, „Isten lényé maga, arcának tündöklő mása”, az a Jézus létezett ezen az állapoton kívül is, tehát testben is! Akkor az én Jézusom, aki testileg a mennyben van, létezik ezen az állapoton kívül is, vagyis velem van!

Azt hiszem, hogy Jézus ezt akarta a tanítványokkal megértetni: ezért nem lesztek árvák! És itt fogalmazzák meg a mi eleink azt, hogy Jézus ugyan testileg az Atya jobbján van, onnan léssen majd eljövendő, „de istenségére, fenségére, Lelkére és kegyelmére nézve soha nem távozik el tőlünk.”

Testvéreim, azért fontos ez nekünk, hogy Jézus elment – de, tulajdonképpen inkább azt kellene megjegyeznünk, hogy visszament, ahogy említettem –, mert oda tartozott, és azóta tudjuk, hogy képvisel bennünket az Atyánál. Van Szószólónk a mennyben, van közbenjárónk, és van bizonyosságunk, hogy bennünket, mint tagjait, szintén fel fog venni oda, mert hogyha ott a fej, és ha mi néki tagjai vagyunk, akkor ahol a fej, ott lesznek a tagok is!

A harmadik üzenete legyen ma este az igénknek, ami ránk is vonatkozik ezek után, hogy „elvisz”! Ami teljesebben vonatkozik ránk, mert hiszen az előző kettő is vonatkozott ránk, mert „eljött”. Miért? Azért, hogy engesztelő áldozat legyen a mi bűneinkért. Az is vonatkozik ránk, hogy „elment”, mert közbenjárónk, képviselőnk a mennyben az Atyánál, de talán még teljesebben vonatkozik ránk, és ad nekünk reménységet életünk minden helyzetében az, hogy „elvisz”. Ahogy az egyik lelki énekben énekeljük: „És elviszi felhőkön át elkészített menyasszonyát.”

Testvérek, mi nem visszamegyünk a mennybe, mert mi nem voltunk ott! Mi onnan réges-régen kizárattunk a bűneset következtében, mi csak bemeni tudunk. Hogy mi odamegyünk, azért fontos tétel nekünk a Szentírásból, mert annál inkább ragyog nekünk az isteni kegyelem nagysága, hogy bennünket oda fog elvinni!

Emlékszem, hogy örültem gyermekként, amikor egyszer azt mondták nekem halászok, hogy elvisznek éjszaka halászni! Hát, madarat lehetett velem fogatni, bár inkább halat kellett volna fogni, de akkor madarat is lehetett volna velem fogatni – ahogy szoktuk mondani –, mert elvittek magukkal. Még nagyon sok ilyen példát lehetne mondani, amikor örülünk, hogy valaki elvisz magával oda, ahol még nem jártunk.

És testvéreim, mi arra a nagy eseményre készülünk, amikor Jézus Krisztus majd elvisz bennünket! Igen, a kegyelem nagysága ragyogjon, mert Jézus Krisztus kiharcolta nekünk – bocsánat ezért a kifejezésért – a mennyet, hogy oda vihessen! A Jn 17,24-ben olvasunk még erről, amikor Jézus Krisztus azt mondja: „Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál: mert szeretted engem...” Vagyis, ha ezt az ígét vesszük, akkor nyugodtan mondhatjuk, hogy Jézus Krisztus nem ment egyedül fel a menny-

be. Amikor felhő takarta el a szemük elől, az csak látszat. A valóság az, hogy vitte magával már az övéit, mert kiharcolta nekünk a mennyet! Megszerezte, elkészítette és azt mondta az Atyának: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok...” Nagyon kevés-szer, talán sose mondta ezt Jézus az Atyának, hogy akarom, mindig csak kérte az Atyát; de itt azt mondta: akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek. De miért legyenek ott? „Hogy lássák az én dicsőségemet!” Ez lesz nekünk fontos, ha bemegyünk a mennybe, testvérek, látni az ő dicsőségét: „amelyet nekem adtál, mert szeretted engem!”

Mire biztat bennünket az, hogy elvisz oda? Arra, testvéreim, hogy készüljünk akkor oda! Amikor egy külföldi országba készülünk utazni, akkor mit csinálunk, hogyan pakolunk? Először is megnézzük az interneten, hogy ott, ahova megyünk, milyen az időjárás. Mert nem mindegy, hogy negyven fokba fogunk menni vagy mínusz tízbe! A bőröndbe már úgy pakolunk, mert annak az országnak az időjárása lesz az irányadó, ahova megyünk.

Aztán kicseréljük a pénzt, mert annak az országnak a pénzét tesszük már a pénztárcába. Ha annak az országnak más az időszámítása, illetve óraeltolódás van, akkor beállítjuk az óránkat, hogy mire odamegyünk, az ottani időt mutassa.

Az én számomra ezt jelenti, hogy Jézus Krisztus elvisz: készülj abba az országba! Nem idegen ez a Bibliától, hiszen a páli ige is ezt mondja, hogy az odafelvalókkal törődjünk, ahol Krisztus van az Atya jobbán, oda készüljünk! Oda emeljük a szemünket! Oda nézzünk!

Ó, testvérek, ez a tudat tegyen titeket és engem is minden szükségben, minden nyomorúságban, minden betegségben, gyengeségben, fájdalomban, gyászban most örvendezővé! Hiszen ez oda visz el, ahol a Jelenések könyve 7. fejezetének ígéje szerint abban az öltözetben jelennek meg, ami annak az országnak az öltözete: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.” Látjátok, arra készültek, hogy ruháikat már megmosták és megfehérítették a Bárány vérében, mert tudták, hogy annak az országnak milyen az öltözete; nem mehetünk oda, ha nincs menyegzői ruhánk!

Mennyi vágy van a szívükben, úgy, ahogy az egyik énekben énekeljük: „Lészek idvezítőmnél, Immár semmi sem rettenthet”; „Halál nagy éjszakája, Bár rettentsen fullánkja”. Vágyakozzunk arra, amikor bűn és erőtlenség nélkül megláthatjuk, dicsőségét szemlélhetjük, szerethetjük és dicsőíthetjük! „Senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”

Áldjuk az Urat, Jézus Krisztust, azért, hogy eljött értünk! Áldjuk az Urat azért, hogy felment miattunk, és elvisz bennünket oda, hogy lássuk az ő dicsőségét és szemléljük az ő orcáját!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk Téged, hogy önként vállaltad ezt az atyai küldő akaratot, amely azt mondta, hogy „Én diadalmam menj, siess, Légy népem üdvössége. Bűn átkából segítsd ki hát, Fojtsd meg a ráleső halált: Az embert térítsd hozzád!” Köszönjük, hogy engedelmes Fiúként az Atyától hozzánk jöttél, és ezen a mai ünnepen engedd, hogy együtt lássuk az üdvtörténetet, amely ott kezdődött a világ teremtése előtt, a világ alapjainak felvettése előtt, folytatódott a bűneset kapuzárásában, és majd kiteljesedett a húsvéti nyitott sírban, ahol megnyitottad számunkra a paradicsom kapuját, és a mennybe-menetelben, amelyet az első keresztyének mindig együtt szemléltek. Áldunk azért, mert dicsőséges Úr vagy, aki az Atya jobbján vagy testileg, uralkodsz, és vezeted a te népedet, kormányzod a te egyházadat. Köszönjük, hogy igéddel és Szentlelkeddel pásztorolsz bennünket kies helyekre, füves legelőkre és csendes vizekre viszel. Köszönjük, hogy visszamentél oda, mert oda tartoztál.

Áldunk Téged, hogy éppen ezért, mivel onnan jöttél, hitelesen tudtad elmondani annak az országnak minden csodáját, melynek szem nem látta, fül nem hallotta, ember értelme meg sem gondolta gazdagságát, és köszönjük, hogy oda fogsz bennünket vinni. Nem fogunk itt maradni örökké ezen a földön, ahol annyi nyomorúság, gond, baj, bánat, veszteség vesz körül bennünket, bár igaz, hogy ránk-ránk derül ismeretlen utunkon egy kis öröm, és ezt is a te jóságodnak köszönhetjük.

Mégis, ha megfutjuk pályánkat, és vándorút életünk véget ér, akkor tudjuk, hogy van lakóhelyünk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló házunk a mennyben. Köszönjük, hogy Te már ott vagy, Úr Jézus Krisztus, és egyszer majd mi is ott leszünk és szemlélhetünk Téged. Add, hogy amíg ez meg nem történik, híven fussuk meg pályánkat! Engedelmesek legyünk Neked, szolgáljunk és szeressünk Téged, és hadd legyünk örömmondó békeköveteid, akik hirdetjük, hogy a Szabadító elközelgetett!

Kérünk Téged, hogy hordozz bennünket, szeretteinket közelben és távolban, betegeket, gyászolókat, megfáradtakat! Hadd imádkozzunk azért, hogy Te gátold a járvány terjedését, Urunk, hatalmaddal parancsold vissza ezt a pusztító erőt! És kérünk, hogy keress minél többeket még a hirdetett igével és Szentlelkeddel, hogy az emberi kemény szívek puhuljanak, és hozzád térjenek és téged keressenek! Maradj velünk, hűséges Urunk!

Ámen.

367. ének

Bernouilli F.

E- mel- jük Jé- zus- hoz sze- münk,
 Jön már ki- rá- lyi győz- te- sünk,
 Menny- ből le- száll s e- gyütt le- szünk.
 Lel- künk vi- gyáz- ni meg ne szün- jön,
 Fel- sé- ges vá- rás- tól fe- szül- jön,
 Az ál- mot úzd el, ké- szen állj,
 Krisz- tus- nép, jön, jön a Ki- rály!

2. Azt mondta Jézus: Idelenn Új próba és új küzdelem
 A hívők sorsa szüntelen. Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
 Az út rövid, végére érünk. Az álmot úzd el, készen állj,
 Krisztus-nép, jön, jön a Király!

3. Éneklünk és a perc szalad, A nap, mely nesztelen halad,
 Az öröklét felé mutat. De míg hangunk majd zengve szárnyal
 Hozsánnás angyal-kar szavával, Az álmot úzd el, készen állj,
 Krisztus-nép, jön, jön a Király!

4. Ó, kérünk, Jézus, jó Urunk, Te szabd meg életünk, utunk:
 Hány éjszakánk lesz s hány napunk. Bölcs szívedből töltsd meg szívünket.
 Te ismered jól kis hitünket: Küldj, küldj szent sóvárgást nekünk,
 Hogy majd ha jössz, készen legyünk.